

z njim. Šel je Koljcov k literatu na obisk in s seboj vzel zvezčič svojih mladih pesmi. Kmalu nato so izšli v Moskvi „Listi iz dnevnika Vasilija Suhačeva“ in v njih — natisnjene tri pesmi Koljцова s polnim njegovim imenom. Koliko presenečenje za poeta-samouka, ki še ni smel in mogel verovati v svoj talent! Od l. 1831. dalje je priobčeval Aleksej svoje pesmi v dveh neznatnih moskovskih listih. Vzbudile so pozornost med literati. Pesnik je tudi zdaj še pohajal po trgih in po stepi, računal in sanjal, barantal z grobimi trgovci in pisal nežne popevke — poet-prasol. Prišel je na teh pohodih tudi v Moskvo, kjer se je v l. 1831. seznanil z ognjevitim žurnalistom in estetikom Bjelinskim — z ruskim Lessingom.

Prvo zbirko svojih kmečkih pesmi je izdal Koljcov l. 1835. Bila je mala, 40 strani obsegajoča knjižica z 18 pesmimi — epohalna knjižica. Zavrelo je med literarnimi krogi — „poet-samouk, poet-prasol“. Ne samo Voronež — vsa mesta Rusije so govorila o njem, ki je narodno pesem dvignil na višek umetnosti. Znanec Žukovski ga je predstavil celo carju Nikolaju, in l. 1837. ga je v Voronežu, bornega prasola, obiskal prestolonaslednik Aleksander (II.).

V l. 1836. je moral Aleksij dolgo časa po očetovih opravkih bivati v Moskvi in Peterburgu. V Moskvi je sklenil ozko vez prijateljstva z Bjelinskim, ki ga je seznanil z mnogimi drugimi vplivnimi osebami — z Aksakovom, Pletnevom, Delvigom, grofico Rostopčinovo, Turgenjevom i. dr. V Peterburgu je občeval največ z Žukovskim in Krajevskim, ki sta ga seznanila z Glinko, Krilovom in Puškinom. Pred Puškinom je čutil Koljcov svet strah in čudovito spoštovanje. — Neki večer je bila pri Pletnevu zbrana družba literatov, med drugimi tudi Puškin. Pletnev prične prositi Koljцова, naj bi prečital svojo zadnjo „dumo“, a pesnik postane nemiren, oči zme-

dene, iz ust mu ne pride beseda. Na povratku od Pletneva vpraša Turgenjev Koljцова, zakaj ni maral čitati „dume“. Koljcov mu odvrne: „Kako naj bi čital! Aleksander Sergejevič (Puškin) je ravnokar stopil v sobo — in jaz naj bi čital! Bog se usmili — jaz naj bi čital!“

V l. 1838. je zopet po opravkih obiskal Peterburg in Moskvo. Zlasti dolgo je preživel v Moskvi pri Bjelinskem in se tesneje in tesneje zblížal z njim. To leto je bilo najplodnejše v pesniškem delovanju Koljцова.

Težkega srca se je vrnil pesnik iz šumnih glavnih mest v grobi in pusti Voronež. Pa Voronežani so ga sprejeli z radostjo in ponosom. Ko so ga srečavali, so postajali in zrli vanj. To kadilo slave je omotilo pesnika. Naivnost, lastna sinu stepe, se je izpremenila v drzno ošabnost; sprl se je z rojaki in z očetom — celo mlajša sestra, ki jo je doslej ljubil izmed domačih najbolj, ga je zasovražila.

Jeseni l. 1840. je pesnik poslednjič obiskal Peterburg in Moskvo. Tri mesece je preživel pri svojem najboljšem prijatelju Bjelinskem.

Novo leto 1841. je pričel živeti v Peterburgu šumno in veseljaško, tako da piše Bjelinski o njem karajoče: „Z blaznim poželenjem je pil Koljcov strup uživanja.“ Oče pa mu ni hotel dati pripomočkov, da bi še ostal v Peterburgu, zato se je vrnil v Voronež — bolan. Brez postrežbe, sprt z družino in s prijatelji, brez miru in ljubezni je umiral in umrl v strašnih bolečinah jeseni l. 1842.

Stepni trubadur, zakaj si poiskal močvirje, da utone v njem tvoje življenje in pesem tvoja?... Tragedija! In epilog tragedije —: zapeljiva ‚dama s kamelijami‘, ki je izpila pesniku moč in življenje, je zaživela z nekim častnikom.

(Dalje.)

V tvojih sem blodil sledeh . . .

Zložil G. Koritnik.

V tvojih sem blodil sledeh,
žalost tiha, zapuščena,
bila si kot smrt ledena,
bila si temná kot greh . . .

Dan brez solnca, noč prečuta
v tvojih se temni očeh,
večnost cela je minuta,
kdor te gleda v urah teh.

Jaz te gledam, jaz te čutim,
bol velika, boljinbolj,
kakor slana si pokrila
cvetje mojih rožnih polj . . .

